

др. Родолф Арчибалд Рајс

Чујте Срби!

Како се у земљу честитости увукла одвратна корупција

Смрт Арчибалда Рајса, иако је био срчани болесник, била је неочекивана. После вербалних сукоба са једним министром - профитером (Капетановић) Рајс је пао - убијен речима које није могао да преболи. Последња Рајсова жеља била је да му се срце положи крај капеле на Кајмакчалану. У његовим папирима пронађен је рукопис на француском, са насловом "Чујте Срби!" Подсећајући на своју љубав према српском народу ("јамчио сам за вас пред светом, кад вам је било најтеже") своју тестаментарну поруку - чије многе речи и дан-данас остају актуелне - Рајс завршава питањем: Како је нација као што је српска, допустила да је подјарми "шака себичних и подмитљивих политичара, гнусних шићарџија презира достојних забушаната, профитера и зеленаша?" Верујући у будућност српског народа, позивајући га "да се пробуди", Рајс опомиње: "У вашим рукама је ваша судбина: блистава будућност или ропство!"

Чујте Срби! Био сам с вама када сте били у невољи. Делио сам с вама те патње и, да бих то могао, жртвовао сам сјајан живот и веома лепу каријеру која је много обећавала. Заволео сам вас јер сам на делу видео ваше људе из народа у биткама и пресудним тренуцима, када се препознаје истински карактер неке нације.

Видео сам вам, међутим, и мане, мане које су се ужасно исказале после рата. Неке ваше мане ће, ако их не отклоните, бити погубне по вашу нацију. Не бих вам био пријатељ ако не бих повикао "чувајте се" и ако вам не бих, уз врлине, које су истинске и лепе, указао, као у огледалу, на ваше лоше стране. (...)

У набрајању ваших врлина нећу морати да вам говорим о ономе што ви називате "интелигенцијом". Њоме ћу се позабавити тек у деловима посвећеним вашим манама. Срећом, ваш народ понајвише чине сељаци, а не "интелигенција".

Ваша нација је имала веома лепу прошлост, после које су уследили дуги несрећни векови. Пошто сте основали велико царство, које је, судећи по ономе што је од њега остало, много обећавало и у своје доба било напредно попут западних царевина и краљевина, пали сте под превласт Турака, затим и у њихово ропство. Отимали су вам децу и од њих стварали јаничаре. Од своје сиротиње сте плаћали и добар "десетак" угњетачима. Ваши родољуби нису могли да трпе тај неподношљиви јарам па су потражили склониште у шумама, у које Турчин није смео да крочи. Били су то ваши хајдуци, духовни оци оних који су остварили повлачење преко Албаније, Цера и Јадра, Кајмакчалана и Доброг поља. Ти дуги векови под јармом су у вашем народу оставили трајан печат. Тиме је он стекао дивне врлине, али и велике мане, а сачувао је и те врлине и те мане.

Народ вам је храбар и његова храброст често сеже до јунаштва. Могу то с правом да кажем јер сам гледао ваше војнике, а они нису били ништа друго до сам народ, у готово свим биткама великог ослободилачког рата. Видео сам и повлачење преко Албаније, када су вам се многи сељани и варошани надметали у јунаштву са војницима, војницима који су стигли на Крф тек као људске сенке и од којих су многи на вечној стражи у морским дубинама.

Видео сам и ваше рањенике у покретним болницама и на операционим столовима. Ретко би им се јаук, па ни јецај, отео из уста, а често их, нарочито у почетку рата, услед недостатка наркотика нису ни успављивали.

Народ вам је родољубив. Не знам ни за један народ у којем легендарни национални јунаци толико живе у народној души као код вас. А имате и онај величанствени дар да вас сећање на те јунаке зна толико надахнути да вам властити живот више ништа не значи. То је зато што лик тих легендарних јунака излази из вас самих.

Да бисте очували патриотизам, култу својих националних јунака додали сте још једно, готово исто толико делотворно средство. Претворили сте своју религију у народну цркву, боље рећи, у народну традицију. Истина, ви осећате, попут сваког човека који заиста размишља, да постоји нешто неодредљиво, нешто сувише узвишено да би се појмило, над нама, нешто што наткриљује свет и управља њиме. Међутим, ви нисте религиозни. Нисте могли да прихватите Бога какав је у Библији, претворили сте га у вечног и свемоћног главара свог народа. Ако бих могао да у овој области употребим тривијалан израз, радо бих рекао да ваш "бог" носи оклоп и браду Краљевића Марка, шајкачу вашег ратника са Цера и Јадра, Кајмакчалана и Доброг поља. Попови вам нису били нити јесу црквени људи, већ ватрени родољуби са свим врлинама и манама вашег народа. (...)Ваш народ је гостољубив. У села човек не може доћи, а да не наиђе на широкогруд дочек. Народне светковине још чувају онај некадашњи прелепи обичај угошћавања. Први комад божићног колача чува се за намерника.

Народ вам је демократичан, и то заиста демократичан, а не на начин политичара. Међу вашим људима човек се цени онолико колико је човек, а не по ономе што су од њега учинили одело и титуле. Новац му, наравно, као и свуда, улива поштовање и оставља утисак, али тај утисак није толики да би га натерао да се одрекне властитог достојанства.

Ваш народ зна за самилост и понекад је такав у тренуцима када се човек не нада да ће код њега наћи ту лепу људску особину. Колико сам, тако, пута у току рата гледао како доводе заробљене непријатељске војнике изнурене од глади и, уместо да те људе, који су им спалили куће и масакрирали жене и децу, злостављају, ваши војници би се смиловали над њиховом судбином и давали им последње парче хлеба из џепа.

Народ вам је поносан, али не и охол. Тај понос није мана, већ врлина. Она је нужна сваком заиста добром човеку јер га спречава да подлегне злим

утицајима или искушењима. Тај понос је, напросто, поштовање сопствене личности. Лоши људи га немају. Они су само охоли.

Најзад, ви сте бистар народ, један од најбистријих које сам за живота видео. Схватате брзо и правилно. Са својом интелигенцијом и природним богатствима тла, морали бисте имати једну од главних улога у Европи. Ваше мане, поготово мане оних које ви називате својом "интелигенцијом", спречавају вас да то постигнете.

Погледајмо сада мане вашег народа. Нисте велики радници. Често одлажете за сутра, чак и за прекосутра, оно што бисте могли да урадите данас. Последица је да се то, често, никада и не уради. Колико сте само личних и, још горе, колико сте губитака по своју земљу поднели због тог олаког дангубљења!

Колико сам пута, обилазећи вашу земљу, видео у парлогу савршено обрадиве, понекад чак и изванредне површине покривене шипражјем и травом по којима, и то не увек, пасу овце и козе. Међутим, кад би се то земљиште обрадио или, ако је мочварно, исушило, давало би не само сву храну за стоку, већ доносило квинтале и квинтале жита, које бисте скупо продавали земљама према којима природа није тако дарезљива.

На исти тај недостатак полета у раду не наилазимо само на селу, наилазимо на њега и у граду, чак у израженијој мери. Пре свега, зашто вам се села све више празне, а сеоска омладина, која сигурно не би била сувишна на селу, наваљује у градове да би ту потражила запослење? Сигурно не зато што их ваше село, које је, осим ретких изузетака, једно од најплоднијих и најненасељенијих у Европи, не би могло хранити. Не, они долазе у град из два друга разлога: прво, данас многи млади људи сматрају понижавајућим да буду сељаци, па, желе да буду "чиновници" јер мисле, у великој већини случајева с правом тако мисле, да ће им посао у својству чиновника бити лакши. Овакво стање духа, наравно, слабо погодује васпитавању вредног особља у државним службама. И, заиста, лично искуство ми је показало да је половина ваших чиновника лоша и веома лења. Довољно је да уђете у пошту, где безбројне госпођице непрестано брбљају, поправљају шминку а једва да се потруде, и то веома нељубазно, да удовоље народу којем би морале бити на располагању.

Треба ипак рећи да се код вас тај недостатак радне енергије објашњава на два начина. Најпре, под турском влашћу вам је и најжешћи рад мало користио. Од њега се богатио само ваш угњетач. Током векова навикли сте се да радите само онолико колико је неопходно. Затим, земља вам је тако плодна. Уз веома мало рада имате што вам је потребно за живот.

Дакле, у оно време сте мало радили како не бисте стварали богатство својим угњетачима. Најамбициознији су се задовољавали скромним благостањем. Нисте били лакоми. Данас су, иако релативно мало раде, многи од вас постали похлепни. Долазили су у додир са другим земљама пре великог рата, а нарочито током њега. Видели су раскош великих западних градова и задивила их је видљива моћ новца, а нису увидели шта је у њој лажно. Када су се вратили кући, желели су да се по сваку

цену обогате, али не великим и поштеним радом. Присетили су се својих некадашњих турских господара, па су кренули њиховим примером у корупцију. И тако се у ову земљу, која је некад била земља суште честитости, увукла одвратна корупција, о којој ћу касније дуже говорити јер је она заразила посебно оне међу вама који се охоло називају "интелигенцијом земље". Тако сте обистинили Бизмаркове речи који је, када га је неко упитао за мишљење о српском народу током Берлинске конференције 1878. године, рекао: "Ако у Србији сретнете човека који носи кошуљу преко панталона, можете се у њега поуздати. То је честита и поштена људина. Ако, међутим, кошуљу упасује у панталоне, он постаје лопужа."

Ви, који пред богатим и моћним угњетачем нисте хтели да га одбаците, сада губите тај понос пред богатством, пред новцем. Истина, некадашњи дух још постоји на селу, али у градовима царује новац. Колико сам пута гледао како се ваши најмоћнији људи клањају богатству? Милионер, који је за време рата мешао песак и брашно и испоручивао га војницима што су се борили и гинули за вашу слободу и кога је суд за то и осудио, данас је још богатији и свемоћан, а ви му ласкате.

Када вам је злато, током дугих векова ускраћивано, најзад постало доступно, сувише вас је опчињено, и због те опчињености изгубили сте многе веома племените особине које сте имали, а које, уосталом, још срећемо код људи којима је далек живот ваших "интелектуалних градова".

Једна од врлина која је код многих међу вама ишчезла јесте захвалност. Постојала је, то доказују ваша стара народна поезија и споменици које су оставили ваши преци. Данас се она склонила међу сиротињу. Она се сећа, она исказује, понекад на дирљив начин, своју захвалност.

Постали сте страшно незахвални. Тако ваш главни град, Београд, некад град-мученик, ни дан-данас, десет година након ослободилачког рата, нема ни најмањи крст, ни најмањи камен који би чувао сећање на жртву оних који су вас ослободили. Многи међу вама су веома богати и немилице троше да би се истакли и из забаве, али кад ваља показати захвалност према онима који су се жртвовали, ништа не дају, ама баш ништа. Ваше вође нису још, за ових десет година колико је прошло од завршетка рата, свечано обележиле ни један од оних великих догађаја којима дугујете слободу и величину земље. Јасно је, такве свечаности би биле незгодне већини ваших садањих вођа зато што они, док вам је земља била у смртној опасности и кад се требало жртвовати, ништа нису учинили за њу, већ су се само бринули како да склопе на сигурно своју драгоцену личност, чак су неки искористили несрећу отаџбине да би се обогатили.

Шта сте учинили за своје ратне инвалиде? Од свих земаља које су учествовале у рату ваша се најгоре односи према њима. Док неколико стотина ваших бивших министара, саможивих политичких професионалаца, који, у већини случајева, ништа нису учинили за отаџбину, већ обилато напунили џепове, срећује себи исплаћивање "пензија" које вас коштају небројених милиона, инвалиди вам могу

умирати од глади.

А шта је са војницима и официрима који нису штедели крв и здравље да бисте ви били слободни? Јесте ли поступали с њима како то они заслужују и како вам дужност налаже? Не! Многи, чак и најзаслужнији официри су пензионисани, а да им нисте нашли посао у цивилству који би њима и њиховим породицама обезбеђивао пристојан живот. Исто тако сте поступали и са војницима, а сву благонаклоност сачували сте за штићенике тренутних моћника.

Верне пријатеље из тешких дана ваше вође су, у знак захвалности, ћушиле ногом, а ви сте их пустили да то ураде. Тако их Србија, која их је имала много у току велике олује, данас више нема или готово нема. (...)

А и, ако ваши управљачи и њихова свита радо ћуше ногом оне који су се доказали као пријатељи ове нације, и то без вашег противљења, све своје осмехе задржавају за ваше непријатеље. Сам Бог зна колико сте пропатили у току рата од Аустро-Угаро-Шваба, колико су вам јадну земљу они опустошили, опљачкали и на муке ударили, колико су вам најбоље браће и сестара, измрцварили и побили, зато што су били родољуби. А данас вас те исте Швабе, исти они некадашњи Аустро-Угари, преплављују и производима и људима, а ви их дочекујете раширених руку. Хиљаде и хиљаде Немаца, Бечлија, чак и Будимпештанаца мирно долази да код вас стиче богатство, а ви им то допуштате. Представнике исте оне Немачке, која вам је била милосрдан непријатељ и која ће то поново бити једног дана, слави "цвет" ваше престонице који се дичи да је савремен. И док ваши некадашњи џелати наилазе код вас на најлепши дочек, правите све могуће тешкоће припадницима народа који су показали делотворно пријатељство у вашој несрећи.

Бије вас глас да сте ксенофоби. Прави српски народ то није. Обазрив је према странцу, а та обазривост понекад иде до подозривости. Није ни чудо кад су вас током дугих векова искоришћавали страни угњетачи. Та обазривост, па чак и подозривост нису мане, није то ксенофобија. Међутим, они међу вама који би хтели да се сматрају владајућом класом јесу ксенофоби и, што је још горе, ксенофобија им није последица претераног национализма, већ накарадне зависти.

Љубоморни су на од себе образованије, отменије и напредније странце. Неподношљиво им је кад морају признати да су ти људи изнад њих. Онда их мрзе, презиру, па ако им се не исплати да их отерају, изналазе све могуће начине да их прогоне. Ипак би им разум морао рећи да нације, на пример, француске нације или швајцарског народа - одавно слободних народа који су слободно могли да се развијају - нужно морају да буду напредније од народа који је имао несрећу да га вековима угњетава окрутни тиранин. Тек од пре неколико деценија Србија се могла развијати релативно слободно, а уистину је слободна тек од великог рата. Сви који је познају радо одају признање великом труду који је она уложила у развој откако је то могла да чини. С правом на то може да буде поносна, али, разумљиво, не може очекивати да се, радом од неколико деценија, изједначи са прегнућем које је вековима изискивано од земаља старих

култура.

Уосталом, оно што зовемо културом није све што чини вредност неког народа. Природна морална својства имају у процењивању те вредности у најмању руку подједнаку улогу. Елем, српски народ има морална својства која надмашују морална својства многих других народа. Иако мање просвећен, могао је, дакле, да претендује на неко достојанствено место. На жалост, рђавим схватањем положаја своје земље, а то погрешно схватање изазива њена охола и неверљива уображеност, владајућа класа ради на обарању тих моралних врлина српског народа дајући му лош пример.

Та љубомора касте зване "интелигенција" српског народа не исказује се само према странцима већ и према сународницима. "Отмено друштво" тако не дозвољава неком свом члану да се издигне изнад просека. Свим средствима настоји да препречи пут ономе ко се осмели и пожели да иступи из његових редова. Ако је, пак, немоћно да га у томе спречи, прогониће га сплеткама, чак и клетвама. Стога прави интелектуалци ове земље, а има их, и то много, не успевају у Србији, па обесхрабрени напуштају борбу. Зато и најзначајнија места у администрацији и другде најчешће заузимају медиокритети, чак и људи без икакве вредности. Зато вам је и политички кадар кукаван.

Љубомора ваше "интелигенције" се добро слаже са зачуђујућом површношћу. Људи виде само спољни сјај, а садржајем се не баве. Труде се да достигну тај вештачки сјај. Неки пут у томе успеју, јер је ваша нација интелигентна и врло надарена, али тај вештачки сјај брзо тамни пошто га не одржава права снага, која долази изнутра. Површност се показује свуда, како у обичном, тако и у интелектуалном животу. На пример: видели сте у иностранству, у Француској, Швајцарској, Енглеској, лепе и добро одржаване хотеле. Желите да идете њиховим стопама. Подижете зграде где камен замењујете штуком, богати намештај од тврдог дрвета фурнираним тричаријама из Беча. Лепо то изгледа док је сасвим ново, али убрзо, будући да ви ни своје зграде лошег квалитета ни безвредни намештај не одржавате као што то чини швајцарски, француски или енглески хотелијер са својим хотелом подигнутим од доброг материјала и намештајем доброг квалитета, спољашњост и унутрашњост вашег хотела постаје једноставно бедна.

Површно је и научно и универзитетско образовање већине ваших правника који долазе са овдашњег универзитета.

Та површност вас наводи и да прецењујете дипломе, бар своје, јер често из зависти нећете да признате стране дипломе. Уосталом, шта доказује универзитетска диплома?

Дипломе стечене испитима положеним тако што су за ту прилику напамет научени параграфи из књига ништа не вреде. Много, малтене већина, диплома стечених на Правном факултету вашег Београдског универзитета такве су врсте. Међутим, и те дипломе отварају врата сваке службе. Свеједно вам је да ли кандидат за неко место у судској, полицијској итд. администрацији заиста влада предметом тог радног

места и да ли је способен да ваљано обавља свој посао. Довољно вам је да он има диплому и... да је правилно политички обојен, о чему ћу касније говорити (...).

Ваш човек из народа, сељак, неискварен утицајем професионалних политичара, није подмитљив. "Интелигенција" вам то јесте, и то од најситнијег чиновника са или без дипломе до министра. Нисам лично познавао вашу земљу пре светског рата, али су ми посматрачи којима потпуно верујем тврдили да су вам чиновници много мање били подмитљиви него сада. Истина је да имате и оправдање: вишевековна представа турске источњачке подмитљивости. То оправдање, међутим, није довољно да би се опростило претерано раширено мито, које често поприма све облике отимачине. У току рата сам веровао да је онај бугарски министар на неколико месеци који је за то кратко време постао милионер нека бугарска специјалност и да су ваши министри сувише велики родољуби да би се богаташили на рачун државе и злоупотребом положаја. Био сам наиван и увидео сам да нема разлике између министра на "ов", "ев" и неког на "ић". Осим неколико ретких изузетака, гледао сам како безбројне ваше екселенције од сиромашних, чак бедних људи постају милионери. Хоћете ли примере? Навешћу вам неке најтипичније.

Господин Стојадиновић, интеллигентан човек, који није учествовао у рату упркос младости и добром здрављу, постао је министар финансија. Као такав, он одлучује о судбини ваших облигација ратне штете, чија је номинална вредност од 1 000 динара пала на 50 и мање зато што држава није плаћала камату. Он је по незнатној цени куповао огромне количине тог папира и, кад га је за себе доста згрупо, он, министар, објављује да ће се камате исплатити. Истог часа облигација се пење на 250 динара и више, господин министар је постао мултимилionер.

Господин Вукићевић је био обичан професор провинцијске гимназије. Пошто је постао политичар и председник савета, данас поседује две велике зграде у Београду, а сам Бог зна колико кошта плац и подизање таквих зграда у главном граду. Лазар Марковић је син врло сиромашног поштар. Током школовања помагали су га неки имућнији грађани. Господин посланик и бивши министар Марковић данас је врло богат, плаћа станарину 12 000 динара месечно и нехајно увече губи хиљаде динара на коцки. Божа Максимовић, нипошто богат као ни жена му, постаје посланик и министар. Одједном постаје богаташ, а његова жена сада искључиво у Паризу купује хаљине, намештај и скупе ситнице за стан. А шта рећи о Пашићу који је врло скромног порекла? Истина, венчао се са женом која му је донела нешто новца. Постао један од најбогатијих људи у земљи? А Велизар Јанковић? Зар верујете да је само од посланичке и министарске плате могао да постане трули богаташ какав је данас? Но, доста је било примера, могли бисмо их набрајати у бескрај. Прилично је мучно о томе говорити, јер су ти људи личним богаћењем показали да је њихова брига за општу ствар била само средство да би се докопали новца.

Ове непријатне примере су, међутим, следили сви чиновници од врха до

дна лествице. Пословни људи, страни индустријалци и посредници, који долазе у ову земљу да би успоставили пословне везе и улагали капитал у овдашња предузећа то знају и, ако желе да нешто ураде, принуђени су да дају мито, а то се увек прихвата.

Је ли вас потребно подсећати да вагони робе често не полазе ако их не покрене свежањ новчаница које дајете шефу станице или вишем чиновнику надлежном за одговарајућу службу? А да се предмети на царини и код полицијског комесара одуговлаче ако нема подстрека у виду бакшиша? (...)

Интелигенција вам је деловала попут буђи. Заразила је све што је с њом дошло у додир. Та трулеж већ захвата и село. Ваше кршне сељанке већ знају за шминкање и свилене чарапе. Припазите док не буде прекасно!

Уместо да делује позитивно, ваша интелигенција је деловала негативно. Уместо да гради, она је разграђивала. Она је жариште трулежи и искварености, од чега толико трпите. Ако јој допустите да настави, земља вам је изгубљена. Почистите кућу, пометите све те охولة и штетне марионете. Немојте да вас засене људи који у суштини немају никакву вредност, али чији је лош пример неизмерно опасан по духовно здравље вашег народа. Не клањајте се више новцу до земље. Новац не доноси ни срећу ни углед. Може се он поштено зарадити и, ако га власник користи да би чинио добра дела око себе, поштујте таквог човека због његовог рада и због начина на који он користи стечено богатство. То је добар пример младима. Новац, међутим, може да буде и нечасно стечен и, на жалост, то је данас веома чест случај. Будите горди пред тим нечасно стеченим богатством. Немојте правити нагодбе с њим тако што ћете ласкати његовом власнику.

А сада да попричамо о вашим ПОЛИТИЧАРИМА, од којих су многи из редова интелигенције и на које се, према томе, односи све што сам управо рекао.

Ваша средњовековна историја и јунаштво стварали су од вас ратнички народ све док сте били слободни. Хајдуци су у доба робовања наставили ту традицију. Затим долази ослобађање под Карађорђем, и борба до коначног ослобођења. Када је то постигао, ваш народ је, толико навикнут на борбу, ако не би имао спорова са спољним светом, покушавао да унутар земље задовољи ту борбеност. За то је нашао начина у политици и одао јој се душом и телом. Међутим, по старом обичају ратника да се боре за врховног вођу, унутрашња политика је за вас била странчарење, то јест везивање за судбину неке личности, вође или групе.

Ваш народ је, дакле, велики љубитељ политичких или, боље речено, страначких свађа. Док су страначке вође и њихови штабови још били родољуби - а, судећи по свему ономе што сам прочитао и чуо, у то време су то заиста били - зло још није било нарочито велико. Истина, то није поговарало брзом и мирном развоју. Уосталом, после дуготрајног робовања какво је било ваше, није се могло тражити од народа који је тек повратио слободу да буде мудар као људи који су дуго живели у њој. Уз

то, ваша тек васкрсла држава је узимала за пример политичке системе већ прилично деформисане, чак и у земљама веома старе и континуиране културе. Најзад, родољубље је код страначких вођа било још довољно делотворно и спречавало их је да свесно раде против интереса земље.

То се, међутим, мало-помало мења. Са све надмоћнијим ступањем на власт интелигенције, појављују се људи који схватају каква се лична корист може извући из ваше склоности за страначку политику. Они стварају занимање од искоришћавања ваше страначке политике, па сада имате професионалне политичаре који на томе зарађују за живот. Ма, шта ја говорим - они згрћу богатство.

А ако сте пре рата и имали политичара који су, у свом већ странчарењем искривљеном духовном склопу, имали у виду само оно што су сматрали добрим за земљу, парламент вам је већ био преправљен људима који су само тражили личну корист у тим политичким страстима. Ваша скупштина већ није била израз народне воље. Тако су, током пожара 1914, који ће касније постати светски, уместо да дају пример народу како се жртвује за отаџбину, што им је била дужност, ваши млади посланици, кроз уста типичног посланика - профитера Велизара Јанковића, резервног официра, испословали да се хитно изгласа закон којим се посланици ослобађају од вршења своје дужности. Скупштина ваше земље, једне од најјуначнијих у том великом ратном обрачуну, стварала је парламент јединствен у својој врсти међу свим земљама учесницама у рату - парламент забушаната. Неки посланици, њих врло мало, побунили су се против онога што су, с правом, сматрали срамотом за Србију. Они ће се придружити онима који су се борили. Ти родољуби су били Алекса Жујовић и Драговић, а ниједан није припадао интелигенцији.

А какву су улогу одиграли ваши забушанти из Скупштине за време рата? Да ли су бар покушали да ублаже недостатак храбрости и родољубља обављањем неког корисног посла искључиво за добро земље и забораве приватне и презира достојне страначке интересе? Нису! Што је рат дуже трајао, то су они поново западали у страначке свађе. Најпре у Нишу, затим и на Крфу, приредили су свету кукавну представу отимања политичара о министарске фотеље док им отаџбина крварила из свих вена и док им војници херојски умиру на бојном пољу.

И ти чудновати посланици - забушанти једне ратничке и јуначке нације сматрали су да острво Крф није довољно удобно - а можда и недовољно сигурно - за тако значајне људе попут њих. Копали су и рукама и ногама да се Скупштина са Крфа премести у Кан, где би, онако добро плаћени као што су били, могли да воде још много лепши живот. Да, Скупштина је била потпуно бескросина, бар после повлачења преко Албаније, када је непријатељ заузео целу Србију.

А Ваши политичари - странчари избегли у Женеви, Париз, Ницу, Лондон итд!? Рат и невоље властите земље ничему их нису научили. Наставили су страначке свађе у земљама у којима су нашли уточиште. Својим домаћинима су тако кукавно приказивали како се браћа међусобно

раздиру.

Управо су ваши страначки политичари, не бих рекао смислили, већ прекомерно искористили и чувен случај око "Црне руке" на Солунском фронту. Та афера није била тако озбиљна, јер ја данас више не верујем у онај наводни атентат на принца регента Александра. Данас сам убеђен да су сваки делић тог атентата измислили ваши политичари. Случај се морао разрешити између наводних завереника и војних руководилаца. У то време сам предложио вашем вођи, тада принцу регенту, да позове окривљене и да им одржи следећи говор: "Припадали сте тајном удружењу које се бавило политиком и које је хтело да наметне своје ставове народу. Ви знате да је то противно закону и да се ви, војници, не смете бавити политиком. Морали бисте да будете кажњени, али смо у страшним борбама. Поред тога, знам да ви волите отаџбину. У овом трагичном тренутку по нашу земљу, ја нећу да сами осуђујемо припаднике војске на којој почива сва наша нада. Желимо да заборавимо вашу грешку, али ви идете на прву линију, храбро се борите за ову земљу која вам опрашта, а ако треба, жртвује се за њу." Принц Александар је био вољан да тако поступи, али су га политичари убедили да су угрожене све слободе српског народа и да треба препустити "правди", њиховој "правди", да слободно делује.

Чим се рат завршио, ваши политичари су појурили да поново приграбе власт и управљање пословима. Ни на памет им није пало да би прве редове требало препустити онима који су се жртвовали за отаџбину. Напротив, свим могућим средствима су настојали да са значајних положаја уклоне све ветеране. Ови су, пак, још били превише уморни од натчовечанских напора које су уложили, па су им то допустили. Елем, политичари више нису знали ни за какве границе својих себичних амбиција. Био је то плес министарских портфеља, који су доносили богатство онима који би их се дочепали. Најбољи начин да брзо постане богат јесте да постане министар!

Од рата до данас (1928), видео сам најмање педесетак министара и, с ретким изузецима, сви ти министри су се обогатили. Погледајте какво је право краљевско имање ваш министар Нинчић стекао. Погледајте му куће у граду! Зар заиста верујете да је све то плаћено штедњом од иметка који је Нинчић имао пре рата и од министарске плате? А баснословно богатство Стојадиновића, бившег министра финансија, сина честитог човека без икаквог богатства? А Божа Максимовић, пре рата само ситни сиромашни намештеник који је без завршених студија? Да ли је ону лепу кућу вредну неколико милиона и онај накит и друге бескорисне стварчице које је његова жена накуповала у Паризу платио својим новцем кад тог новца није ни било? Пашић, коме је бављење политиком већ било много донело, после рата је постао један од најбогатијих људи у Краљевини. А поп Јањић и сви остали с ове и оне стране Саве и Дунава?

Понекад би се јавно мњење ипак узнемирило видевши неке случајеве најочигледније корупције. Тада би ваши политичари - странчари основали скупштинск анкетне комисије, које никада нису дале неки резултат зато

што вукови не једу једни друге. Разне политичке странке су се силно међусобно вређале ради властите рекламе, али су се добро чувале да не забразде дубоко пошто су добро знале да корупција није апанажа једне странке него свих. Ваши политичари - странчари су, дакле, мирно могли и да се богате на рачун појединца и државе. И грабили су обема рукама. Зар је чудно што је тај лош пример и некажњавање подмићивача и подмићених снажно деловао на службенике свих нивоа?

Свуда су ми ваши старији људи причали како је у њихово време повериоцу била довољна само реч онога који узима новац у зајам и да чак није тражио ни признаницу јер је знао да дату реч сви поштују. Данас често ни најпрописније издата признаница више није довољна. Дужник ће понекад покушати да се извуче и најнечаснијим средствима. Обичаји професионалних политичара прво искорењују врлине српског тла. А, на несрећу, политичари су вам свемоћни. Политика се меша у све и свуда управља. Укаже ли се неко место у власти, било оно важно или осредње, свеједно, о избору не одлучују заслуге кандидата, већ политичке везе. Може он бити и највећа незналица, најнечаснији човек, ако је "штићеник" политичара - странчара странке на власти, победиће и човека најквалификованијег и у стручном и у моралном погледу. Кад се неки кандидат пријави на конкурс за неко место у министарству, не питају га: "Шта знаш? Шта си радио досад? Шта си радио када је отаџбина била у опасности?" Не, питају га: "У којој си странци? Који посланик те препоручује?"

Наравно, ваши политичари - странчари желе да међу чиновницима имају само људе из своје странке. Чиновник мора да буде њихов бирач и, захваљујући утицају и моћи којом располаже, мора му донети и гласове својих потчињених. Његово знање, поштење и прошлост немају никакву улогу ако политичар- посланик или министар сматра да му може бити од користи. Посебно добро познајем вашу полицију јер сам, на своју несрећу, неко време сарађивао са њом. У полицију су вам политичари поставили људе кажњаване због крађе и других злодела. Ваши полицајци су, посебно у јужној Србији, крали од народа и отимали новац. Пријавио сам то вашим властима, али ти полицајци - злочинци, који су истовремено били и странчари, нису били кажњени, а мене су толико извређали да сам био принуђен да поднесем оставку.

Ваши политичари, а већина их никада ништа није учинила за вашу земљу, не воле оне који имају заслуга за вашу отаџбину. Боје их се јер су им они живи прекор. Због тога настоје да их истисну из свега, и из војске и са функционерских положаја. Кад им се укаже прилика, покушавају чак да их срозају у очима јавности. Опасна је то игра јер ће једног дана ваш народ помести све те партизанске политичаре и вратити оне који су се доказали...

Сви парламентарци, или скоро сви, данас припадају политичким странакама, па су оне постале крајње моћне. Оне су пре свега завеле гвоздену дисциплину у своје чланство како би га добро држале у шакама. Ни један једини посланик, који припада некој странци, не сме да гласа онако како му налаже савест. Глас му одређује странка, а странка има у виду само једно: да се одржи на власти ако је има, или да до ње дође ако

је нема. Ниједан министар не може да изврши неку реформу коју сматра неопходном ако му то не одобри странка. Странка има председника који, често, има много више стварне власти од самог шефа државе. Будући да се програми многих странака, а већина народа их не зна, данас приближавају једни другима толико да се разликују само по неким појединостима, борба између странака се израђа, а поврх свега, и у борбу личности (вођа). Вође су заштићене неком врстом извршног одбора и клуба у којем су сви посланици исте боје. Они на ове увек имају велики утицај, али те институције скривају пред земљом њихову личну власт. То су приватне творевине без одговорности, које, усталом, Устав и не познаје, оне налажу посланицима како да гласају и управљају радом министара.

Ако парламентаризам настави овако, а наставиће, он великим корацима јури у пропаст, а са собом ће повући и државе којима би требало да служи. Ако се процени да га треба задржати, а не заменити неком новом институцијом боље прилагођеном савременим захтевима, биће га потребно суштински реформисати, а посланицима вратити првобитну дужност: да буду само гласноговорници целокупног становништва једне области чији се највиши интереси стапају са интересима читаве националне заједнице; да не буду ни у чијој другој служби, већ у служби сопствене савести.

Међу вашим политичарима које сам упознао било је људи који су могли да буду велики државници да су заиста били родољуби без рачуна, предани општем добру и храбри. Најбољи пример за то је Никола Пашић. Тај човек је, јавно признајем, много учинио за вашу земљу. Сигурно је један од оних ваших државника који су највише учинили. Међутим, он је то учинио зато што су му се лични интереси поклапали са интересима земље. Да су му интереси били супротни, он би своју велику интелигенцију - у великом делу саткану од лукавства и спонтане интуиције - користио против вас. Погледајте, син обичних и сиромашних сељака оставља једно од највећих богатстава у овој земљи. Елем, човек који се преда само општој ствари, а Пашић је током целог живота био само политичар, и коме је на памети само та општа ствар не богати се, напротив - он жртвује и оно што је могао имати. Борба за неку идеју, идеал кошта. Знам нешто о томе. Одбрана вас коштала ме је свега што сам имао: богатства, положаја, будућности. Рећи ћете ми да је жена Пашићу донела леп мираз. Шта је, међутим, тај мираз у поређењу са оним што је он оставио после смрти? Сламчица и ништа више. Да је Пашић заиста био велик и поштен човек, како би неки хтели да га представе, после њега би нашли само женин мираз, а било би чудно да и он буде потпун јер су Пашић и, поготово, његови живели на високој ноzi, а дугови сина, које је отац плаћао, сигурно су надмашили мираз госпође Пашић. Уз то, заиста велики човек се гнуша дружења са покварењацима. Он у свом окружењу тражи људе који су му морално слични, значи поштене и несебичне људе попут себе.

А Пашићево окружење?! Људи сиромашна духа, али корумпирани. Профитери и мутиводи којима је дозвољавао да се богате под условом да служе његовим интересима. Па она невероватна Пашићева слабост према недостојном сину... За време рата Пашић га је, а већ је знао за

изопаченост свог потомка, склонио под изговором непостојеће болести. Човек који је на положају политичког вође једне државе у рату морао је одржати сину следеће слово: "Ти си ми син јединац. Место ти је међу онима који прсима бране земљу која ми је поверила своје интересе. Кажеш да си болестан. Није важно, чак и да си на самрти, мораш да будеш међу бранитељима отаџбине. Иди и изврши своју дужност! Ако то не учиниш, одричем те се и никада те више нећу видети!" Међутим, уместо да му одржи то слово, Никола Пашић је допустио сину да банчи по Паризу и да на Крфу својом раскошном лимузином прегази српске јунаке који су се избавили из непријатељских планина Албаније. Пашић је био реалиста и мислио је да су сви људи као он. Тако, када му је један заједнички пријатељ приговорио што је лоше поступио према мени, одговорио му је: "Па, шта хоће тај човек? Три пута сам му нудио новац, а он је одбио!" У том одговору се садржи сав менталитет тог државника.

Стари Пашић је послужио као пример вашим данашњим политичарима - странчарима. Они су се обликовали према њему. Створио је те безобзирне политичаре, профитере који државу често сматрају кравом музаром чијим се млеком хране.

Ваши политичари - странчари су учинили, ако се ово настави као сада, да поново изгубите земљу старе српске културе, Македонију или, како се то данас каже, Јужну Србију, коју сте повратили жртвовањем најбољих синова отаџбине. Када је српска војска - и то само војска - ослободила ту колевку Србије, нашла је тамо земљу у којој је скоро сваки камен заиста био пун сећања на некадашњу српску величину, али је тамо затекла и становништво које је због претрпљеног дуговековног угњетавања постало национално безлично. То становништво је тражило само једно: да најзад слободно и у потпуној сигурности зарађује хлеб. Нација која би јој учинила то добротинство за десет година би га асимиловала, па макар била и кинеска. На сву срећу, ослободила су га браћа. Војска је извршила задатак у потпуности.

Шта су, међутим, урадили, ваши политичари? Управо супротно. Послали су у Јужну Србију све оно најгоре међу чиновницима, безобразнике и лопове. Поврх свега, они нису ни покушали да од Македонаца начине Србе или Југословене, како се сада каже, већ су од њих хтели да створе присталице политичких странака. Лепили су на леђа тих људи, који су тражили само мир, етикете радикала, демократа итд. и у ту земљу, која им је морала да буде света, пренели своје одвратне страначке борбе. Није им било много важно да ли су ти нови чланови искрени и да ли је њихово ступање у странку само ујдурма националног непријатеља. Биле су им потребне њихове "куглице". Македонци су људи као и други и сигурно су паметни као и људи из Старе Србије. Они су зато схватили игру ваших политичара, врло прљаву игру, па се у њима зачео велики презир према вама. У сваком значајнијем крају Јужне Србије ваши партијци су, уместо да окупљају то становништво око националне заставе у неком "народном дому", подигли најлепше зграде "радикалског" и "демократског клуба", па тако унели у ту искупљењу земљу не слогу, већ неслогу.

Треба ли се онда чудити што људи из Јужне Србије нису научили да воле ту земљу која је била њихова и која је поново морала да буде њихова? Не

треба, зар не? И заиста, већина Македонаца вас не воли и не може да вас воли.

Ево још једне појединости врло својствене вашим политичарима - странчарима, коју, уосталом, обично срећемо код људи уздигнутих на положај који им не припада. Када стигну до министарског положаја, ваши политичари постају толико охоли да је то готово смешно. Мерило да је неко прави државник јесте да он никада не пропушта да буде пристојан према свима. Елем, кад постану министри, наклоношћу свог клуба или совјета, ваши политичари - странчари сматрају да не морају да буду пристојни ни према коме осим према онима који имају много новаца. Они остављају најзаслужније људе да састима чекају у предсобљу и често их посредством шефова кабинета отправаљају под изговором да су претрпани послом. Истакнути странци, чије би пријатељство било врло корисно вашој земљи који су се помучили да посете ваше руководиоце, често нису били ни примљени, па су због тога понели у своју земљу лоше мишљење о вашим људима и то мишљење нису скривали.

Многи ваши дипломатски неуспеси последица су нељубазности и онога "баш ме брига" руководиоца из Жуте куће. Чиновници, наравно, опонашају руководиоце и сасвим заборављају да су они ту ради народа, а не народ ради њих. Скоро свуда по јавним службама влада тај непријатни дух по угледу на високе руководиоце, министре, и то још наглашенији. Била то пошта, полиција или онај фамозни "Биро за штампу" Министарства спољних послова - где би ванредна љубазност морала да буде строго обавезна - свуда људи наилазе и предусретљиво понашање са људима понижавајуће.

Ето, драги моји српски пријатељи, то је мала скица ваших политичара какве сам их ја видео откако сам у вашој земљи. Она није потпуна, далеко од тога, али ово што сам рекао је довољно да схватите остало. Уз "интелигенцију", и политичари су узрок што вам је држава у нимало задовољавајућем стању. Њихов пример делује на народ. Стари, поштовани и честити обичаји се све више губе и уступају место побеснелом самољубљу, разузданом снобизму и све већем неморалу. Крајње је време да се томе стане крај и да се помете то ђубре које најпре понижава ваш народ да би га затим и уништило. Не дозвољавајте више да вам политичари - странчари сматрају отаџбину кравом око које се цењају попут Цигана. Избаците све те профитере и интересе своје земље поверите најмудријим, најпоштенијим и држави најоданијим људима из ваше нације.

Отворено сам вам рекао шта сам видео код вас и шта је опасно по будућност ваше земље. Нисам све рекао, само сам вам указао на оно најштетније.

Верујте ми да ме је то често заболело и да сам ту опасност можда више осетио него ви. Зашто? Напросто зато што волим вашу земљу - а од ње ништа не очекујем - идеалистичкије од вас и што сам јој жртвовао све што човек може да жртвује.

Међутим, да ми то неко не би могао приговорити, дајте предност својим врлинама и ишчупајте из тела оне ружне бубуљице на које сам вам указао

на овим страницама, а њих ћете читати тек после моје смрти. Немојте дозволити да ваша лепа душа пропадне у том ђубрету које се, на њој наталожило нарочито после рата.

Нација која је, попут ваше, одолела вековном ропству, која се повукла преко Албаније и која је, изгнана из своје земље, али не и поражена, успела да се врати на своја огњишта као победник - не допушта да је подјарми шака себичних и подмитљивих политичара, гнусних шићарџија, презира достојних забушаната и злочинских профитера и зеленаша.

Упркос свему, ја верујем у будућност вашег народа. Дух Косова, Карађорђа, Куманова и Кајмакчалана поново ће се пробудити. Мора се, међутим, брзо пробудити, јер без њега ћете можда поново доживети време робовања које ни у чему неће заостајати за оним претрпљеним које су ваши стари победили жртвовањем и јунаштвом. Судбина вам је у властитим рукама: блистава будућност или поново ропство!

Београд 1. јуна 1928. Р. А. Рајс